

POGLAVJE OB NJIVI.

Noč, zamaknjena v svojo votlo temo,
me je zazebla v hrbtenico,
ko sem se ustavil ob njivi, ki je redila z zlato pšenico
mojo mladost.

In čul sem besede — v besedah bridkost:

Jezéro znoja sem vsrkala in žuljev tisočkrat tisočero
sem hotela, vpila po njih in jih dobila,
da se je kri tvojih očetov v tebi pomladila.
Vsi: dolga vrsta od prvega do zadnjega — so bili mi zvesti,
tako zvest je le ženin mladi nevesti.
In nisem jih varala:
leta so tekla — jaz nisem se starala:
plod — mladil je mojo črno grod! —

Prišel si ti: dalja te je zaklicala in te je vzela —
mene tuja roka zdaj dela! — —

STOLETNICA.

Na trgu. Gozd bakelj. V gozdu kamen stoji,
nekoč je bil živ in imel dušo,
zdaj himna dolgočasna naj bi mu vzbudila kri.

Množica

— izbruhnilo jo je mesto na cesto —
elektriko je v sebi začutila,
slavnostni forum napolnila:
himno zavzeta poslušna in v kamen strmi
in prodaja gnilobo in sušo.

Himna medenih žrel in napete kože je izzvenela.

Široka lica

— drugo ob drugem: klanec in živ tlak —
so v ozko ulico za godbo zagvozдила korak.

Kanoni: bumf! — — —

To je triumf,
ki ga golazen do nebá hvaležna in vesela
neskončno nizko premišljuje
in nad porazom tvojim, o mož môž,
sedanjost hvali in prihodnost kuje.

Ne jaz! Jaz, jaz vesel sem misli rož:
na živi tlak bi stopil, na možgane,
prokletstvu malih dni prodane
in po njih marširal, triumfiral
v tvoj spomin,
male Korsike veliki sin!

Jos. Lovrenčič.